

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.681 van 11 december 2012
in de zaak A. 206.108/XII-7043**

In zake: 1. de BVBA MEERFUN
2. de BVBA RHVI INVEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Flamey en Matthias Valkeniers
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD HOOGSTRATEN

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 23 augustus 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 juni 2012 van de gemeenteraad van de stad Hoogstraten tot goedkeuring van een politieverordening op de vestiging en uitbating van seksinrichtingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2012.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Matthias Valkeniers, die verschijnt voor verzoeksters, en burgemeester Arnold Van Aperen en adviseur-jurist Lieve Jansen, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. R. G. is zaakvoerder van eerste verzoekster en sinds 2007 gerant van de swingersclub The Gallery's te Hoogstraten. Met een brief van 27 juni 2011 deelt hij verwerende partij mee een nieuwe club (Club Amai) te willen openen en daartoe met de hulp van een investeerder – dit is tweede verzoekster – het gebouw aan de John Lijsenstraat 26 te Hoogstraten te willen kopen en aanpassen.

De verwerende partij meldt op 5 juli 2011 ontvangst van de brief en raadt aan zo spoedig mogelijk een tapvergunning aan te vragen. Bij brief van 28 december 2011 vraagt verwerende partij bijkomende informatie op, die eerste verzoekster haar met een schrijven van 13 januari 2012 bezorgt.

Op 25 juni 2012 keurt de gemeenteraad een politieverordening op de vestiging en uitbating van seksinrichtingen goed. De verordening onderwerpt seksinrichtingen aan een vestigings- en uitbatingsvergunning, te verlenen door het college van burgemeester en schepenen.

De vergunning kan enkel worden gegeven na een positieve beoordeling inzake een brandveiligheidsonderzoek, een financieel onderzoek, een stedenbouwkundig onderzoek en milieuonderzoek, een moraliteitsonderzoek naar de gerechtelijke en politionele antecedenten, een onderzoek naar de naleving van de hygiënevereisten en een onderzoek naar de vestigingsformaliteiten (artikel 5). Tevens is bepaald dat het college van burgemeester en schepenen de vergunning onder andere kan weigeren als er binnen een straal van 500 m een schoolgebouw of een openbare drankgelegenheid is gevestigd of als er binnen die straal een seksinrichting is gelegen, een gebouw waar religieuze vieringen doorgaan, een jeugdlokaal, een jeugdsportlokaal of -terrein, een openbaar plein of een park (artikel 6, § 2).

IV. Belang en moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

4.1. Met betrekking tot haar belang argumenteert eerste verzoekster dat zij met tweede verzoekster een handelshuurovereenkomst afsloot van 1 november 2011 tot 31 oktober 2020 voor de uitbating van een privéclub te Hoogstraten, John Lijsenstraat 26, dat de bestreden politieverordening de vestiging en de uitbating van de beoogde privéclub onderwerpt aan een voorafgaande vergunning die afhankelijk is gemaakt van tal van strenge voorwaarden, dat door één van die voorwaarden een vergunning voor de beoogde vestiging en uitbating zelfs onmogelijk is, en dat er intussen wel al verregaande financiële inspanningen zijn verricht met betrekking tot het onroerend goed in kwestie.

Tweede verzoekster meent belang te hebben omdat zij de eigenares is van het pand aan de John Lijsenstraat 26, Hoogstraten, en omdat zij huurinkomsten zal derven doordat de politieverordening de naleving van de handelshuurovereenkomst door eerste verzoekster in het gedrang brengt.

4.2. Wat het voor een schorsing vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, zegt eerste verzoekster te vrezen voor een ernstig financieel nadeel dat voor zodanige problemen zal zorgen dat het gevaar van een faillissement als een zeer reëel en concreet vooruitzicht moet worden beschouwd. De toekomstige uitbating van Club Amai is haar enige activiteit. Op vandaag kijkt zij aan tegen een negatief saldo van 190.000 euro en de kosten blijven voortlopen. Bovendien is de inrichting afgestemd op de beoogde uitbating en kan de inrichting niet op een andere manier renderen.

Een faillissement van eerste verzoekster zal de val meebrengen van tweede verzoekster, die als vastgoedvennootschap alleen het betrokken pand als eigendom in portefeuille heeft en die daarvoor een lening van 660.000 euro bij de bank aanging, af te lossen met maandelijkse bedragen tussen de 5500 en 6500 euro.

Ondergeschikt brengen verzoeksters ook nog de bijzondere aard ter sprake van de onwettigheden waarvan zij beweren het slachtoffer te zijn.

5. Verwerende partij betwist een en ander. Zij wijst er op:

- dat een vernietiging de eerste verzoekster geen baat bijbrengt omdat zij ook nog andere vergunningen (stedenbouwkundig, drankslijterij, schenken sterke drank) behoeft om een seksinrichting uit te baten en zij die nog niet heeft;
- dat de investeringen van eerste verzoekster geenszins nutteloos zijn geweest nu de bestreden verordening niet uitsluit dat het pand wordt gebruikt als een horecapand; eerste verzoekster zou met een dergelijk gebruik binnen haar maatschappelijk doel blijven; hoogstens de eerder geringe, specifiek aan de seksinrichting gebonden kosten zouden verloren gaan;
- dat eerste verzoekster zeer goed wist dat de stad afkerig stond tegenover nog een seksinrichting op haar grondgebied en bezig was met het opstellen van een reglementering inzake de vestiging en uitbating van seksinrichtingen, maar verkoos het risico te nemen om toch investeringen te doen;
- dat ook tweede verzoekster nog haar maatschappelijk doel kan verwezenlijken

niettegenstaande het aangevochten besluit, en dat het derven van huurinkomsten een louter hypothetisch en een louter financieel nadeel is.

Beoordeling

6. Met een brief van 27 juni 2011 deelde de zaakvoerder van eerste verzoekster aan de verwerende partij mee een “privé – swingersclub” te willen uitbaten en daartoe, met een investeerder, het gebouw op het adres John Lijsenstraat 26 te willen aankopen en aanpassen. De stad antwoordde op 5 juli 2011 dat een tapvergunning moet worden aangevraagd, dat dit best zo spoedig mogelijk gebeurt, en dat ook een toelating van het federaal agentschap voor de voedselveiligheid vereist is als er eten zou worden geserveerd. Met een schrijven van 28 december 2011 vroeg verwerende partij onder andere wie de eigenaar is, wie voor de uitbating van de betrokken Club Amai zal instaan, en welke toestellen er in de club geïnstalleerd en gebruikt zullen worden. Eerste verzoekster antwoordde op 13 januari 2012.

Op 25 juni 2012, zo goed als een vol jaar na de eerste brief van 27 juni 2011, keurt de gemeenteraad een politieverordening op de vestiging en uitbating van seksinrichtingen goed. De verordening onderwerpt met ingang van 1 juli 2012 de vestiging en uitbating van een seksinrichting aan het verkrijgen van een voorafgaande vergunning. Eén van de weigeringsgronden is onder meer de nabijheid – binnen een straal van 500 meter – van een jeugdsportlokaal- en/of -terrein. Het is niet betwist dat het pand aan de John Lijsenstraat 26 niet aan die afstandsvereiste voldoet en dat bijgevolg de politieverordening de vestiging aldaar van een “privé – swingersclub” onmogelijk maakt.

7. In de gegeven omstandigheden is de bestreden beslissing ongetwijfeld van aard de eerste verzoekster een nadeel toe te brengen – nadeel dat een vernietiging, en eventueel een schorsing in afwachting van deze vernietiging, vermag te doen ophouden. Het voordeel dat eerste verzoekster geniet door die hinderpaal voor de realisatie van haar project op te ruimen, is niet minder reëel

doordat zij ter realisatie van haar project ook nog andere hindernissen te nemen zou hebben, meer bepaald ook nog andere vergunningen moet verkrijgen.

Mogelijk is het anders wanneer mocht vaststaan dat die andere hindernissen onmogelijk te overwinnen zijn, maar vooralsnog blijkt niet dat zulks het geval is.

8. Evenmin blijkt dat eerste verzoekster zich eraan moest verwachten dat zij geconfronteerd zou worden met een politiereglement dat het, een jaar na haar schrijven van 27 juni 2011, onmogelijk zou maken voor haar om nog een “privé – swingersclub” te starten in de John Lijsenstraat 26. Geen enkele verifieerbare aanwijzing in die zin wordt bijgebracht.

Integendeel zijn er de brieven van 5 juli 2011 en 28 december 2011 van verwerende partij, die er op het eerste gezicht juist van doen blijken dat een seksinrichting er in principe wél kan. Bovendien wijst stuk 14 van het administratief dossier uit dat nog op 11 juni 2012 het college van burgemeester en schepenen zijn goedkeuring hechtte aan een ontwerp van politieverordening op de vestiging en uitbating van seksinrichtingen waarin uitdrukkelijk in een afwijking wordt voorzien ten gunste van wie, zoals ogenschijnlijk het geval is met eerste verzoekster, nog niet in bedrijf is maar wel reeds alle nodige vergunningen heeft aangevraagd.

Met andere woorden is er op het eerste gezicht geen reden toe om eerste verzoekster tegen te werpen dat zij, spijs de afwezigheid van enige reglementering inzake seksinrichtingen, toch te lichtvaardig en roekeloos het pand aan de John Lijsenstraat 26 heeft gehuurd en ingericht met het oog op de uitbating ervan als een “privé – swingersclub” en dat zij dan ook zelf verantwoordelijk is voor het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij aanvoert.

9. Het argument dat niet alle investeringen verloren hoeven te zijn omdat het pand ook nog als een gewone horecazaak kan worden ingericht en eerste

verzoekster door het als zo'n gewone horecazaak te exploiteren nog steeds binnen haar maatschappelijk doel zou blijven, doet niet ter zake. Immers maakte de zaakvoerder van eerste verzoekster reeds in de brief van 27 juni 2011 aan verwerende partij duidelijk dat hij, tot dan gerant van swingersclub The Gallery's, samen met een investeerder het gebouw zou "aankopen en grondig aanpassen (vooral binnenwerken)" om er specifiek een swingersclub te vestigen – en nu eenmaal niet om het even welke horecazaak.

10. Op het eerste gezicht betwist verwerende partij terecht niet de juistheid van de stukken waarop eerste verzoekster zich beroept ter staving van haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Inzonderheid uit de stukken 8, 19, 20a/b/c, wordt vooralsnog opgemaakt dat eerste verzoekster meer dan 90.000 euro in de inrichting van het pand aan de John Lijsenstraat 26 heeft geïnvesteerd, aanzienlijke schulden heeft af te lossen en vaste uitgaven heeft die maandelijks meer dan 5000 euro belopen,wijl haar enige bron van inkomsten de exploitatie is van het betrokken pand waartoe het is ingericht, namelijk als "privé – swingersclub".

11. In zoverre het bestreden besluit eerste verzoekster in die exploitatie dwarsboomt, heeft zij een belang erbij het aan te vechten en mag het besluit geacht worden haar een nadeel te kunnen toebrengen dat zowel ernstig als moeilijk herstelbaar is.

De door verwerende partij opgeworpen exceptie van gebrek aan belang is alvast wat eerste verzoekster betreft ongegrond. Tevens is wat haar betreft ook voldaan aan de eerste grondvoorwaarde opdat de vordering tot schorsing kan worden ingewilligd.

In dit licht hoeft vooralsnog niet nader te worden ingegaan op de exceptie van gebrek aan belang ten aanzien van tweede verzoekster en op het nadeel dat zij beweert te riskeren.

V. Ernstig middel

Standpunt van de partijen

12. Met betrekking tot de tweede en laatste grondvoorwaarde die vervuld moet zijn opdat de Raad van State overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tot een schorsing kan besluiten – die van een ernstig middel –, wordt in een *eerste middel* de schending aangevoerd van onder andere artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet, het materiële-motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, doordat de vestiging en uitbating van seksinrichtingen afhankelijk wordt gemaakt van een vergunning die slechts kan worden verkregen na een moraliteitsonderzoek en op voorwaarde dat de inrichting niet binnen een straal van 500 meter van bepaalde locaties is gelegen. Toegelicht wordt dat de politiebevoegdheid van de gemeente op grond van artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet enkel mag strekken tot de handhaving van de materiële openbare orde, terwijl uit de tekst van het bestreden besluit en uit andere stukken duidelijk blijkt dat verwerende partij met het bestreden besluit tracht de morele openbare orde te handhaven. Weliswaar beroept verwerende partij zich op schendingen van de materiële openbare orde, maar zij maakt die verstoringen op geen enkele wijze concreet aannemelijk; zij beperkt zich in dit verband louter tot een aantal nietszeggende beweringen en stijlclausules.

13. In de nota betwist verwerende partij in de eerste plaats dat zij de morele openbare orde beoogt te beschermen. Integendeel is het bestreden reglement ingegeven doordat “uit de praktijk [is gebleken] dat de lokale en bovenlokale regelgeving niet steeds werd nageleefd door de seksinrichtingen” (brandveiligheidsvoorschriften, belastingen, vergunning sterke drank), doordat de seksinrichtingen de openbare orde, rust, veiligheid in het gedrang blijken te brengen en verschillende vormen van openbare overlast met zich blijken mee te brengen, en doordat de stijgende vraag vanuit Nederland om seksinrichtingen te vestigen noopte tot een eenvormig, objectief beleid.

Voorts meent verwerende partij dat zowel het opgelegde moraliteitsonderzoek als het opleggen van beperkingen met betrekking tot de vestigingsmogelijkheden, passen binnen de handhaving van de materiële openbare orde en het voorkomen van overlast. Het moraliteitsonderzoek wordt verantwoord door de bekommernis dat seksinrichtingen gevoelig zijn voor allerlei vormen van ernstige en georganiseerde criminaliteit. Tevens behoeft het volgens verwerende partij geen betoog dat de ene locatie overlastgevoeliger is dan de andere.

Ten slotte beklemt toont verwerende partij – onder verwijzing naar stuk 3 van het administratief dossier – dat uit de praktijk en concrete gegevens blijkt “dat specifiek de seksinrichtingen daadwerkelijk openbare overlast veroorzaken en de openbare orde in het gedrang brengen”.

Beoordeling

14. In de formele motivering van de aangevochten verordening vertrekt verwerende partij van het feit – overigens door niets in het administratief dossier geschraagd – dat uit acties van brandweer en lokale politie gebleken is dat verschillende seksinrichtingen niet in orde zijn met lokale voorschriften en bovenlokale wetgeving en de stadsbelasting niet tijdig of niet geheel betalen, en dat het niet altijd eenvoudig is om de naleving van die voorschriften efficiënt en effectief af te dwingen.

Daar voegt verwerende partij, in de formele motivering, de vaststelling aan toe dat door de omringende Nederlandse gemeenten belangrijke beperkingen zijn ingevoerd met betrekking tot de vestigingsmogelijkheden voor seksinrichtingen en dat onder andere door dit strengere beleid in Nederland, de stad Hoogstraten meer en meer wordt geconfronteerd met vragen – die evenmin op enigerlei wijze worden gedocumenteerd – omtrent de mogelijkheden tot vestiging en uitbating van parenclubs en andere seksinrichtingen.

Het brengt verwerende partij tot de overweging “dat de opmaak van een duidelijke regelgeving en handhaving omtrent vestiging en uitbating van seksinrichtingen op het grondgebied van de stad Hoogstraten zich opdringt”. De grondslag voor die regelgeving zoekt verwerende partij dan in artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet, “dat [...] toestaat dat gemeenten politieverordeningen maken over aangelegenheden die de openbare orde, rust, veiligheid en gezondheid aanbelangen en om alle vormen van openbare overlast tegen te gaan”:

“Overwegende dat het, gelet op de openbare overlast die deze inrichtingen met zich mee kunnen brengen, in het licht van het algemeen belang, openbare orde, openbare veiligheid, openbare rust en openbare gezondheid, dwingend noodzakelijk is dat de stad controle heeft op de vestiging en uitbating van zodanige inrichtingen op haar grondgebied;

Overwegende dat het in dat kader niet wenselijk is dat seksinrichtingen zich op bepaalde locaties vestigen en dat het evenmin aangewezen is dat er op het grondgebied concentraties van seksinrichtingen ontstaan;

Overwegende dat ook de uitbating van seksinrichtingen van die aard is dat er in het licht van de openbare orde, veiligheid, rust en gezondheid en het daaraan gekoppelde vermijden van openbare overlast, aan deze uitbating voorwaarden moeten gekoppeld kunnen worden;

Overwegende dat de controle op geen andere afdoende wijze kan worden bekomen, dan door het onderwerpen van seksinrichtingen aan een vestigings- en uitbatingsvergunning;

Overwegende dat deze controle enkel nuttig en efficiënt kan zijn indien de stad de mogelijkheid heeft om deze controle proactief uit te oefenen;

Overwegende dat middels onderhavige politieverordening een eenduidig en objectief beleid mogelijk wordt gemaakt wat de rechtszekerheid van alle partijen ten goede komt”.

15. De Raad van State begrijpt vooralsnog uit de nota, evenals uit de opmerkingen van verwerende partij ter terechtzitting, dat zij ruim inspiratie heeft geput uit de beperkingen die in Nederlandse buurgemeenten zijn ingevoerd. Hoewel deze beperkingen, zoals zij in de bestreden beslissing zelf opmerkt, “gebaseerd zijn op wetgevende initiatieven van de Nederlandse Kamer”, besteedt verwerende partij evenwel (zo goed als) geen aandacht aan die regelgeving, noch aan de vraag naar de vergelijkbaarheid met het regelgevend kader waarbinnen zij zelf moet optreden.

Het is hoe dan ook, zoals verwerende partij ter terechtzitting nog eens expliciet bevestigt, alleen in het artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet dat verwerende partij voor het bestreden reglement de grondslag van haar bevoegdheid zoekt.

16. Die bepaling draagt de gemeenten op om ten behoeve van de inwoners in een goede politie te voorzien, met name over de zindelijkheid, de gezondheid, de veiligheid en de rust op openbare wegen en plaatsen in openbare gebouwen. De hiermee aan de waakzaamheid en het gezag van de gemeenten toevertrouwde zaken betreffen de materiële en niet de zedelijke orde. De wet van 13 mei 1999 tot invoering van gemeentelijke administratieve sancties, die ook het tegengaan van alle vormen van openbare overlast binnen de bevoegdheidssfeer van de gemeenten heeft geplaatst, heeft dat niet veranderd.

Teneinde te voldoen aan het in het middel aangevoerde materiële-motiverings- en redelijkheidsbeginsel, moet de politieverordening steunen op voldoende draagkrachtige motieven, wat onder meer inhoudt dat de politieverordening aangepast is aan de concrete ordehandhavingsbehoeften en er een redelijk verband van evenredigheid mee vertoont.

17. De precieze wanorde die verwerende partij pretendeert te willen tegengaan met de invoering van de bestreden politieverordening is, blijkens de nota, tweërlei: seksinrichtingen brengen parkeerproblemen en (geluids)overlast mee en de politiediensten hebben er “de afgelopen jaren veelvuldig moeten tussenkomen m.b.t. allerlei inbreuken, zoals opzettelijke slagen en verwondingen, diefstal, beschadiging onroerende goederen, brandstichting, openbare dronkenschap, sluitstorten, enz.”.

18. Het eerste, de parkeer- en ermee samengaande geluidsproblemen, wordt door verwerende partij uitsluitend gestaafd met een verwijzing naar de brieven van 27 juni 2011 en 13 januari 2012 van eerste verzoekster zelf, waarin deze het heeft over “de huidige parkeerdrukke rond club ‘Gallerys’” en over

“de eventuele parkeeroverlast bij de club galleries”.

Volgens de nota zijn er zes bestaande seksinrichtingen op het grondgebied van de stad gevestigd. Het is dan ook bepaald verwonderlijk dat, zo die inrichtingen effectief zodanige parkeerproblemen zouden veroorzaken dat het nodig is ertegen te reageren met een politieverordening als de bestredene, de verwerende partij niet eens over eigen (politie) vaststellingen ter zake blijkt te beschikken of ze althans niet voorlegt. Bovendien zijn de betrokken passages uit de brieven van eerste verzoekster zo vaag en nietszeggend dat ze geen enkele inschatting van de “eventuele” overlast toelaten.

19. De andere verstoring van de openbare orde en rust waarop verwerende partij zich beroept, bewijst zij met haar stuk 3. Daaruit blijkt dat er “op de locaties van de seksinrichtingen” in 2009 15 interventies van de politiediensten zijn geweest, in 2010 2, in 2011 3 en in 2012 11.

Van de in totaal 31 interventies in vier jaar, hadden er 24 betrekking op Diana’s Feestcafé; de resterende 7 (waarvan dan nog 4 om reden van “nodeloze oproep hulpdienst door verkeerde manip”) op Swingcafé De Grens. Geen tussenkomsten zijn er blijkbaar geweest met betrekking tot The Gallery’s, noch met betrekking tot de drie rendez-voushuizen.

Ten minste in de huidige stand van zaken kan de Raad van State er niet toe komen in deze interventies de toereikende feitelijke grondslag te vinden die vermogt te verantwoorden dat het met het oog op een doeltreffende toekomst-beveiliging redelijkerwijze nodig is om middels de bestreden politieverordening te voorzien in de principiële vereiste van een vestigings- en uitbatingsvergunning voor seksinrichtingen die slechts zal worden afgegeven, onder andere, na een gunstig advies op basis van een moraliteitsonderzoek naar de gerechtelijke en politieke antecedenten en op voorwaarde dat de inrichting niet gelegen is binnen een straal van 500 m van onder meer een gebouw waar religieuze vieringen doorgaan, een jeugdlokaal, een jeugdsportlokaal of -terrein, en een openbaar plein

of een park.

20. Uit wat voorafgaat volgt dat verwerende partij op het eerste gezicht niet geloofwaardig maakt dat er *hic et nunc* voldoende concrete ordehandhavingsbehoeften bestaan die de bestreden politieverordening naar recht, inbegrepen naar redelijkheid, kunnen verantwoorden.

Weliswaar is het niet uit te sluiten dat er in de toekomst reden kan zijn om een en ander, geheel of gedeeltelijk, anders te beoordelen, bijvoorbeeld ten gevolge van “een verschuiving van seksinrichtingen” van de Nederlandse grensgemeenten naar de Belgische, inzonderheid dan Hoogstraten. Een dergelijke (imminente) verschuiving wordt, zoals al gezien, vooralsnog door verwerende partij met geen enkel concreet en verifieerbaar element geloofwaardig gemaakt. Overigens zou deze verschuiving in voorkomend geval nog niet uitsluiten dat, indien de verstoring van de openbare orde en rust die ermee gepaard gaat aan één of een paar welbepaalde inrichtingen zou zijn toe te schrijven, dan in beginsel moet worden overgegaan tot een individuele politiemaatregel tegen specifiek die inrichting of inrichtingen, op het gevaar af anders een disproportionele maatregel te nemen.

21. Het middel is in de besproken mate ernstig. Daarmee is ook de tweede en laatste grondvoorwaarde voor een schorsing vervuld.

BESLISSING

De Raad van State schorst de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 juni 2012 van de gemeenteraad van de stad Hoogstraten tot goedkeuring van een politieverordening op de vestiging en uitbating van seksinrichtingen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 december 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Johan Lust